

Sygn. akt V Ca 3665/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Miśkowiec
Sędziowie:	SO Anna Strączyńska (spr.) SO Joanna Machoń
Protokolant:	st. sekr. sąd. Urszula Widulińska

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko P. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla W. w W.

z dnia 14 lipca 2014 r., sygn. akt I C 1950/13

1. oddala apelację;
2. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz P. Z. kwotę 1 200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 3665/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06 marca 2013 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od P. Z. kwoty 18.789,89 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty i kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego. Strona powodowa wskazała, że żądana kwota wynika z niewywiązywania się przez pozwanego z warunków umowy kredytu. Powód wypowiedział umowę w dniu 12 września 2012 oraz wystawił wyciąg z ksiąg bankowych w dniu 19 stycznia 2013 roku. Powód wskazał, że pozwany mimo otrzymania wezwania do zapłaty nie uiścił żądanej kwoty.

Nakazem zapłaty z dnia 15 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w L. VI Wydział Cywilny w sprawie VI Nc-e 551120/13 uwzględnił w całości żądanie pozwu.

Sprzeciwem z dnia 24 kwietnia 2013 roku pozwany zaskarżył nakaz w całości, wskazał, że miał opóźnienia w płatnościach.

Postanowieniem z dnia 16 maja 2013 roku Sąd Rejonowy w L. VI Wydział Cywilny wobec wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla W. w W..

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy dla W. w W. oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 31 sierpnia 2010 roku została zawarta pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a P. Z. umowa kredytu gotówkowego w kwocie 23.100 złotych.

W dniu 19 czerwca 2012 roku zostało doręczone P. Z. pismo zatytułowane ostateczne wezwanie do zapłaty, z którego treści wynika, że miało stanowić wypowiedzenie umowy kredytowej. Pismo zostało podpisane przez M. W. i R. N., których umocowanie do działania w imieniu (...) SA. w zakresie wypowiedzania umów kredytowych nie wynika z dokumentacji akt sprawy.

W dniu 19 stycznia 2013 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych wskazujący, iż bankowi przysługuje wymagalne roszczenie przeciwko P. Z. w kwocie 18.738,89 złotych, na które składają się kwoty - niespłaconego kredytu - 16.170,00 zł; odsetki umowne w kwocie 1.247,61 zł za okres od dnia 03 listopada 2011 r. do 12 września 2012 r. według stopy procentowej 20,10% oraz odsetki umowne w kwocie 1.321,28 zł za okres od dnia 12 września 2012 roku do 19 stycznia 2013 roku według stopy procentowej 20,60% .

W dniu 28 stycznia 2013 roku powód wezwał P. Z. do zapłaty kwoty 18.738,89 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

Ponadto Sąd pierwszej instancji przyjął za prawdziwą okoliczność braku skutecznego wypowiedzenia łączącej strony umowy, wskazaną przez pozwanego w piśmie z dnia 19 grudnia 2013 roku oraz później na rozprawie w dniu 02 lipca 2014 roku.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo.

Sąd wskazał, że w myśl art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie z art. 75 ust. 1 ww. ustawy w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu.

W przedmiotowej sprawie P. Z. nie kwestionował faktu zawarcia umowy ze stroną powodową, jednak podnosił fakt nieskuteczności wypowiedzenia wskazanej umowy, m.in. brak wykazania przez pozwanego umocowania osób składających w imieniu powoda oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu.

W ocenie Sądu Rejonowego stanowisko pozwanego zasługiwało na uwzględnienie. Zdaniem Sądu pierwszej instancji powód nie wykazał należycie umocowania osób składających w jego imieniu oświadczenia wezwania do zapłaty, stanowiącego jednocześnie wypowiedzenie umowy kredytu, tj. M. W. i R. N.. Tym samym dochodzone w pozwie roszczenie nie jest jeszcze wymagalne.

Wymagalność to stan, w którym wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia od dłużnika. Skoro więc roszczenie nie było wymagalne w chwili wniesienia pozwu, ani nie stało się wymagalne w chwili orzekania, powództwo podlegało oddaleniu.

Sąd przypomniał też, że w niniejszej sprawie ciężar udowodnienia zaistnienia zdarzenia w postaci wypowiedzenia niewątpliwie spoczywał na powodzie.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Sąd Rejonowy podkreślił, iż Sąd pierwszej instancji nie ma obowiązku dowodzić za wszelką okoliczności faktycznych, które są jedynie twierdzeniami jednej ze stron, mogącymi nie mieć odbicia w rzeczywistości. Nadto nieważność czynności prawnej Sąd bierze pod uwagę z urzędu.

W niniejszej sprawie za nieważne trzeba było uznać wypowiedzenie umowy kredytowej, a w konsekwencji zachodził brak wymagalności roszczenia.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona powodowa, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

- nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 k.p.c. poprzez nieodniesienie się przez Sąd do materialnej podstawy żądania oraz merytorycznych zarzutów podstawnie przyjmując, iż istniała przesłanka unicestwiająca roszczenie w postaci braku umocowania do dokonania wypowiedzenia umowy kredytu nr (...) przez podpisanych pod nim pracowników powoda,

- naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez błędne przyjęcie, iż pozwany w odpowiedzi na pozew zgłosił zarzut braku skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu poprzez brak umocowania osób podpisanych pod przedmiotowym dokumentem do dokonywania czynności wypowiadania umów w imieniu powoda. Tym samym Sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów nadając odpowiedzi na pozew treść, której pismo nie zawierało,

- błędne zastosowanie art. 230 kpc poprzez uznanie za przyznane przez powoda okoliczności braku skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej. Pozwany co do wskazanych okoliczności wypowiedział się wyłącznie na posiedzeniu, na które Powód nie zdążył dotrzeć, a na którym nastąpiło zamknięcie rozprawy i ogłoszenie wyroku. Powód nie miał zatem możliwości zakwestionowania twierdzenia Pozwanego,

- naruszenie przez Sąd art. 232 zd. 2 kpc poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu potwierdzającego umocowanie pracowników Pozwanego do dokonania wypowiedzenia umowy kredytu nr (...).

W celu umożliwienia powodowi ustosunkowania się do zarzutu niedojścia do skutku wypowiedzenia umowy kredytowej i wykazania faktu wymagalności całego roszczenia, na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 kpc, wniesiono o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci pełnomocnictw dla osób podpisanych pod wypowiedzeniem umowy kredytowej, obowiązujących na dzień wystosowania do pozwanego wezwania do zapłaty stanowiącego wypowiedzenie umowy kredytowej w razie nieuregulowania zobowiązania w terminie określonym w wezwaniu, z tej przyczyny, iż potrzeba ich powołania wyniknęła po doręczeniu powodowi uzasadnienia wyroku.

Jednocześnie wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty wynikającej z żądania pozwu oraz kosztów postępowania i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W razie nieuwzględnienia zarzutów lub wniosków powoda, z ostrożności procesowej, wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego zapłaty na rzecz powoda kwoty tytułem wymagalnych, a niespłaconych rat kredytowych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od daty wymagalności każdej z rat do dnia zapłaty oraz kwoty wraz z odsetkami ustawowymi od dnia następnego po złożeniu powództwa do dnia zapłaty, wobec uwzględnienia, że złożenie powództwa, w którym powód dochodzi roszczeń z tytułu zawartej między stronami umowy w dorozumiany sposób stanowi wypowiedzenie umowy kredytowej pomimo, że nie zostało to wykazane.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną na ich podstawie ocenę prawną. Ustalenia, stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, jako nie budzące wątpliwości i zastrzeżeń, wszechstronne i wyczerpujące, Sąd Okręgowy przyjmuje jako podstawę własnego rozstrzygnięcia. Tym samym nie można zgodzić się, że doszło do naruszenia któregokolwiek z przepisów wskazanych w apelacji.

Niewątpliwie Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy odnosząc się do całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a także do podstawy faktycznej i prawnej wskazywanej przez powoda.

Przede wszystkim nie może być mowy o naruszeniu przepisu art. 233 k.p.c. Przypomnieć w tym miejscu należy, że aby móc skutecznie podnieść zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. należałoby wykazać ewidentne naruszenie przez organ orzekający zasady logicznego rozumowania, wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego lub zasad postępowania dowodowego, co w realiach niniejszej sprawy nie nastąpiło. Pismo, zatytułowane jako wezwanie do zapłaty, nie mogło być potraktowane jako wypowiedzenia. Wypowiedzenie umowy musi być kategoryczne, gdyż z takiego pisma z jednej strony musi jasno wynikać intencja i chęć zakończenia stosunku prawnego, a z drugiej strony kontrahent musi mieć jasność, czy umowa nadal obowiązuje.

Sąd Okręgowy w pełni popiera ustalenia Sądu pierwszej instancji w tej kwestii. Wypowiedzenie nie było kategoryczne i oczywiste, a ponadto na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, Sąd nie miał możliwości zweryfikowania także prawidłowości jego wystawienia, tym samym nie mogło ono stanowić podstawy do uznania, że stosunek prawny pomiędzy stronami uległ przekształceniu i doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu.

Za bezzasadne należy uznać także zarzuty naruszenia art. 230 i 232 k.p.c. Strona pozwana o terminie rozprawy została zawiadomiona prawidłowo. Bez znaczenia pozostaje więc fakt czy ktokolwiek dotarł na całe posiedzenie czy na jego część. Nie można także zapominać, że istnieje możliwość powiadomienia sądu o zaistniałych przeszkodach w dotarciu na czas w celu uniknięcia negatywnych konsekwencji niestawiennictwa np. takich jak brak możliwości zakwestionowania twierdzenia pozwanego. Skoro mimo zawiadomienia nikt ze strony powodowej nie pojawił się, zaistniały podstawy do rozpoznawania sprawy bez jej obecności tym bardziej, że strona stanowisko w sprawie wyraźnie zajęła i złożyła wniosek, by sprawę pod nieobecność rozpoznać. Co więcej pozwany od początku postępowania kwestionował ważność i skuteczność przedmiotowego wypowiedzenia, a zatem strona powodowa miała wystarczająco dużo czasu, aby ustosunkować się do tego zarzutu. Bank miał więc sposobność, żeby wszelkie dokumenty i wnioski odnoszące się do przedmiotowego wypowiedzenia złożyć jeszcze przed Sadem I instancji. Okoliczność ta powoduje, że Sąd Okręgowy pominął dokumenty dołączone do apelacji jako ewidentnie spóźnione.

Orzeczenie Sądu pierwszej instancji należało zatem uznać za prawidłowe. Tym samym wobec bezzasadności wszelkich zarzutów apelacja podlega oddaleniu, zgodnie z art. 385 k.p.c. Oznacza to tyle, że umowa nadal jest ważna, pozwany ma obowiązek ją spłacać, do czego zobowiązał się w sprzeczności, a strona powodowa zawsze może prawidłowo wypowiedzieć umowę.

Konsekwencją rozstrzygnięcia jest orzeczenie o kosztach postępowania, oparte o art. 98 k.p.c. i zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł.